

טיב הקהילה

ב"ד

האיזנו-יו"ב

ח' - תשרי תשפ"ו

המסע לפי אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג
מוצ"ש ק"ק
ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק ש"א 8:44 | סו"ת א' 10:01
סו"ק ש"ב 9:31 | סו"ת ב' 10:30

גליון מס':
853

טיב המערכת

נחפשה דרכינו ונחקדה

ילד קטן הגיע לביתו עם שופר חדש (של ילדיו..). שקיבל, הוא נעמד במרכז הבית והראה לכל בני המשפחה איך שהוא תוקע בשופר 'שלו', כולם התלהבו והחמיאו לו והוא היה מרוצה ושמה, כעבור שנה שוב הוציא הילד את השופר ממקום מחבואו ושוב הראה לכולם את יכולותיו בתקיעותיו, הפעם היו כבר כמה שהתלהבו פחות, אבל אף אחד לא אמר לו, אלא להיפך, החמיאו לו בחיוך.. ב"ה הילד גדל, אבל בדבר זה הוא נשאר אותו תינוק, כל שנה כשהגיע ימי אלול, הוציא את השופר והראה לכולם כמה הוא יודע יפה לתקוע, גם כשזקנו כבר יורד על פי מידותיו.. כמובן שכבר מזמן לא לא מעניין, ואף אחד כבר לא מחמיא לו, אבל הוא ממשיך בשלו, עד שיום אחד מישהו אמר לו: אינך חושב שזה לא לעניין? אתה ממשיך לתקוע בשופר של ילדים קטנים, ואתה עוד מתגאה בזה? הגיע הזמן שתתקדם!

הגענו לימים האחרונים של ימי התשובה, אמנם חדרת הדין מרחפת למעלה מראשינו אבל אנחנו משתדלים להתחזק במצוות ומעשים טובים וקבלות טובות, ואוטוטו אנחנו עוברים לימי השמחה שיבואו בעקבותיהם, ואולי, לפני שנמשיך בשגרה של תשובה - שמחה וכו', נעצור לרגע אחד ונבדוק אם אנו עושים את הדבר הנכון.

ב"ה בכל תחומי החיים אנחנו מתקדמים, גדלנו והתפתחנו וכבר איננו אותם אנשים שהיינו בשנים עברו, אבל משום מה, יש מקום שבו אנחנו נשארים אותו דבר, כל שנה כשמגיע אלול, אנחנו מוציאים את 'שופר הילדים' שלנו, וחוזרים על אותם פעולות, אותה תשובה כמו כשהיינו ילדים, (והלוואי שזה היה לפחות באותה תמימות), והקב"ה כמו אב אוהב ממשיך לקבל אותנו כמו שאנחנו בחיוך אוהב, אבל אולי כדאי שנחשוב בעצמנו: איך היתה התשובה שלי בשנה שעברה? והאם השנה התקדמתי במשהו? או שאני שוב תוקע בשופר של ילדים? ואולי הגיע הזמן שנתקדם?! יה"ר שנוכח לתשובה שלימה ואמיתית, ונוכח לגמר חתימה טובה.

(ע"פ: 'טיב המועדים' עשרת ימי תשובה)

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הבנין

שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטים עצמיכם לפני. נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני, (בראשית יח, כז): 'ואנכי עפר ואפר'. למשה ואהרן, אמרו, (שמות טז, ז) 'ונחנו מה'. לדוד, אמר, (תהלים כב, ז) 'ואנכי תולעת ולא איש'. אבל אומות העולם אינן כן. נתתי גדולה לנמרוד, אמר, (בראשית יא, ד) 'הבה נבנה לנו עיר'. לפרעה, אמר, (שמות ה, ב) 'מי ה'?' לסנחריב, אמר, (מלכים ב-יח, לה) 'מי בכל אלהי הארצות' וכו'. לנבוכדנצר, אמר, (ישעיה יד, יד) 'אעלה על במות עב' וכו'. לחירם מלך צור, אמר (יחזקאל כח, ב) 'מושב אלהים ישבתי בלב ימים'. עכ"ל.

הרי לך מדבריהם כמה רבתה רעתם של הגוים, אין בהם כלל היכולת להכיר שאי מי מטיב עמהם, וגם אם מכירים שיש מנהיג לבירה והוא המשגיח על הנעשה בעולם, ואם כן ודאי לא במקרה העשירי, בכל זאת אין הגוי רוצה להעלות על דעתו שהקב"ה הטיב עמו, להיפך, לדעתו היה מן הראוי שהקב"ה ייטיב עמו פי כמה וכמה, ומראה פנים שביכולתו לחלוק על הקב"ה כי חבר הוא להקב"ה, שהרי רק 'אעלה על במותי עב' וכבר 'אדמה לעליון' עפ"ל.

לאור זאת אכן מובן כוונת הכתוב שלפנינו, אכן גם בגוים תמצא חכמה, אבל חכמתם אינה מסכמת להכיר בפחיתותן, ואם ההצלחה מאירה להם פנים, לא יאבו בשום פנים ואופן להודות שמדובר בכח שמימי, גם אם חכם הוא וגם אם רואה זאת בחוש.

שונים פני הדברים באיש יהודי, שבו תמצא מידת הענוה, איש יהודי יודע שאינו כי אם 'גויה'! וכל המעלות הנתונות בו אינן חלויות כלל במהותו, לא החכמה היא שלו ולא העושר הוא שלו, אלא הכל בגזירת הבורא ברוך הוא שרצה להטיב עמו. כיון שכן אינו מתגאה על מי שלא חננו הקב"ה בכל אלו המעלות, הבחינו שגם הוא לא זכה בהם כי אם כדי למלא איזה שליחות הנחוץ לחיקון נשמתו, ולא מפני מעלתו.

ובמה עדיף כוחו של האיש הישראלי יותר משאר האומות, למה דוקא הוא זה שביכולתו להכיר באפסיותו, אין זה מפני שקיבל עליו את התורה, והתורה היא זו המכשירה את האדם לענוה, היא זו המכשירתו להכיר במומו ולהכניע את עצמו למי שהוא גדול הימנו, וכמו שאמר רבי מאיר (אבות ו, א) על הלומד תורה לשמה 'ומלבושתו ענוה ויראה'. וראה גם כן בגמרא (עבודה זרה כ:). מאמרו של רבי פנחס בן יאיר איך שמאריך שם שהתורה היא המביאה את האדם לכל המידות הטובות כי אחת גוררת את חברתה וביניהם הוא מונה גם את הענוה.

ושפיר מובן לפי זה מה שכתב בהמשך המדרש הנוכח בריש המאמר (איכה רבה פרק ב פיסקא יז) 'אם יאמר לך אדם וכו' יש תורה בגוים אל תאמין'. והנה כבר היו דברים מעולם שגויים הגו בתורת אלקינו והבינו היטב את הנאמר בה, ומדוע אין תורה בגוים? התשובה היא אכן 'הבנת התורה' תמצא בהם, אבל 'קדושת התורה' לא תמצא בהם. כי מאחר שלא קיבלו את התורה בהר סיני אין בהם היכולת להתקדש על ידה, ולכן גם אם יגוהו בה לא ימצאו החכמה העיקרית שבה, שהיא הכרת האדם באפסיותו.

מידת הענוה בישראל בפורת התורה

לו חקמו וישפילו זאת יבינו לאחריהם: איכה ירדף אחר אֱלֹהִים וְשִׁנִּים יָנִסוּ רַבָּה אִם לֹא כִּי צוּר מִכֶּרֶם וְה' הַסְּגִירָם: כִּי לֹא כְּצוּרֵנוּ צוּרָם וְאֵיבֵינוּ פְּלִילִים: (לכ, כט - לא)

ופירש"י: יבינו לאחריהם - יתנו לב להתבונן לסוף פורענותם של ישראל: איכה ירדוף אחר - ממנו אלף מישאל: אם לא כי צורם מכרם וה' הסגירם - מכרם ומסרם בידינו: כי לא כצורנו צורם. כל זה היה להם לאויבים להבין, שהשם הסגירם ולא להם ולאליהם הנצחון, שהרי עד הנה לא יכלו כלום אליהם כנגד צורנו: ...

במקראות אלו ובפירושו של רש"י נאמר, שאילו היו אומות העולם 'חכמים' היו מכירים שהצלחתם היא מגזירת השי"ת, ומה שאינם מכירים בה היא מחוסר חכמתם, והתורה מנמקת את דבריה, מנין לה שהאומות אינם חכמים? שהרי כל מי שהכיר את מעלת ישראל ואת הצלחתם בימי הטובה שהיו להם, יכול להבין שכלשונם ושפלותם אינה נובעת מחולשתם, ובהכרח ש'צורם מכרם וה' הסגירם', ואם האומות אינם מכירים בכך, אות הוא שאינם חכמים. ע"כ תוכן הכתובים ופירושו.

והנה כל מי שמוח בקורדקו לא יבין את האמור כאן, ויתמה וישאל למה לא יבינו זאת הגוים, והרי גם ביניהם מצויים חכמים, וכמו שאמרו חז"ל (איכה רבה פרק ב פיסקא יז) 'אם יאמר לך אדם יש חכמה בגוים תאמין'.

עוד יש להקשות, למה צריכים להיות 'חכם' כדי להבין זאת? והלווא מעלת החכם הוא שמבחין בִּכְחַ חכמתו בדברים שאי אפשר להבחין בעיני בשר, ואלו כאן מתארת התורה מצב שגם עיני בשר יכולים לראות שיד ה' פעל כל זאת, שהרי אלו שראו את ישראל בגדלותו, ורואים אח"כ איך שנפלו לבירא עמיקתא וְשִׁנִּים יָנִסוּ רַבָּה, הָלְלוּ רֹאמִים בחוש שאין כאן מצב של 'טבע', וכמו שלא תאמר על הרואה מטפחת אדומה ואומר אדומה היא שהוא 'חכם', כך לא תאמר על הרואה גיבור נרדף ואומר 'יד ה' היא' שהוא 'חכם'. ואם כן גם אם האומות אינם חכמים, למה לא יבחינו בכל זאת?

אמנם גם אם תמצא חכמה בגוים, לא תמצא בהם החכמה העיקרית הקשה ביותר, והיא 'הכרת האדם במומו'. יתר על כך, גם אם הגוי רואה שזוכה להצלחה יתירה ובלתי רגילה, אינו מעלה בדעתו שזכה לכך בחסד, ועל אף שרואה שיתר חבריו בני גילו לא זכו לרוב טובה כמותו הוא מבין שאם הוא זכה, אות הוא שראוי לכך מצד רום מעלתו, על אף שכלל אינו חכם יותר מהם ואינו יכול להסביר במה עדיף הוא מחבריו. יתר על כך, גם אם חכם הוא במילי דעלמא, גורמת לו הצלחתו לאבד שפיות דעתו, ולהחשיב עצמו הרבה יותר ממה שהוא באמת, ולפעמים נדמה לו כמי שהוא גיבור שבגיבורים וכאילו הוא 'כל יכול'...

והא לך גמרא המעידה על כך (חולין פט:). 'אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר רבתי שמעון: כל מקום שאתה מוצא דבריו של רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי עשה אונן כאפרכסת. 'לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם' וכו' (דברים ז, ז), אמר להם הקב"ה לישראל חושקני בכם,

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

יו"ר הוועדה הרווחת: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

נכתב ע"י הר"ר מאיר רכענבין שליט"א

א. כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה, אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתוודות לפני האל ברוך הוא, שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתוודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתוודין, אומר אנה השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כן וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה, וזהו עיקר דין וידוי, וכל המרבה להתוודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח (רמב"ם פ"א מהלכות תשובה ה"א).

ב. וכן בעלי חטאות ואשמות, בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן, אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה, ויתוודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה, וכן כל מחוייבי מיתות בית דין מחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן עד שיעשו תשובה ויתוודו, וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו, אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם (שם).

ג. ומה היא התשובה, הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד, שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו', וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי, ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו וגו', וצריך להתוודות בשפתיו ולומר עניינות אלו שגמר בלבו (שם פ"ב ה"ב).

ד. כל המתודה בדברים ולא גמר בלבו לעזוב, הרי זה דומה לטובל ושרץ בידו שאין הטבילה מועלת לו עד שישליך השרץ, וכן הוא אומר ומודה ועוזב ירוחם, וצריך לפרוט את החטא שנאמר אנה חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב (שם ה"ג).

ה. קודם אמירת הוידוי, יחשוב במחשבתו בזה"ל, הריני מקבל עלי מצות עשה של וידוי החטא שצונו בוראי ית"ש ותורתו הקדושה,

והתוודו את חטאתם אשר עשו (יסושה"ע שער י"א פ"ו).

ו. יום הכיפורים אינו מכפר אלא על השבים המאמינים בכפרתו, אבל המבעט בו ומחשב בלבו, מה מועיל לי יום כיפור זה, אינו מכפר לו (רמב"ם פ"ג מהלכות שגגות, ומביאו הרמ"א בס' תר"ס פ"ו).

ז. צריך להתוודות מעומד, וטוב שישחה כמו במודים, ואם כבד לו השחיה יש להקל דדי במה שיכוף ראשו מעט, ובפרט בוידוי שני שחזור ואומר עם הש"ץ וכדלהלן. והעמידה צריך להיות עד לאחר שאומר על חטאים שאנו חייבים עליהם ארבע מיתות ב"ד. ולא יסמוך על איזה דבר באופן שאם ינטל אותו דבר יפול משום דזה הוי כשיבה, ובדיעבד אם סמך צ"ע אם יחזור ויתוודה עם הש"ץ כשהוא מתוודה (שם).

ח. יחזור ויתוודה עם הש"ץ כשהוא מתוודה בחזרת התפילה (ש"ע שם).

ט. עיקר הוידוי הוא מה שאומרים אבל אנחנו חטאנו, וה"ה שצ"ל עוינו פשענו, וי"א דגם אשמנו יש לצרף לעיקר הוידוי. ונהגו לומר גם שארי דברים כגון מה נאמר לפניך וכו' אתה יודע רזי עולם ועל חטא, וצריך לאמרם מעומד דגם אלו בכלל הוידוי הם שנהגו לאמרם (ש"ע שם פ"א ומ"ב ושעה"צ שם).

י. בשעת אמירת הוידוי כשמוזכר החטא יכה באגרופ על החזה או על הלב, כלומר אתה גרמת לי שאחטא (מ"ב שם סק"א).

יא. באמירת על חטא יכה על הלב כשאומר 'שחטאנו', ובעל חטאים יכה כשאומר 'שאנו חייבים' (מ"ח להחור"י).

יב. אין צריך לפרט החטא, אלא כשיאמר סתם חטאתי יצא ידי מצות וידוי, ומ"מ כשמתודה בלחש נכון לפרט החטא, בין שהוא חטא מפורסם ובין שאינו מפורסם, בין חטא שבין אדם למקום ובין חטא שבין אדם לחברו, אבל כשמתפלל בקול רם וכן ש"ץ כשחוזר התפילה אסור לפרט החטא אם החטא אינו מפורסם, ואם הוא מפורסם לרבים רשאי לפרט, ודעת הגר"א דחטא שבין אדם למקום אפילו הוא מפורסם אסור לאמרו בקול רם, ורק חטא שבין אדם לחברו רשאי לפרט אם הוא מפורסם, ויש מתירין בבין אדם לחברו אפילו באין מפורסם. ומה שאומרים על חטא בסדר א"ב לא מקרי

פורט, דהואיל והכל אומרים בשוה אין זה אלא כנוסח התפילה (ש"ע סי' תר"ס פ"ב ומ"ב ושעה"צ שם). **יג.** לפי שהחוטא פוגם בכ"ב אותיות התורה, תקנו הוידוי על פי א"ב שיפרש כל אדם חטאיו בין האותיות, כגון באשמנו יאמר אכלתי דבר איסור וכן בכולם (חיי"א קמ"ג ס"א).

יד. אין לדבר בשעת הוידוי, ואפילו באמירת על חטא, ומ"מ אם הוא שומע קדוש או קדושה צריך להפסיק אפילו באמצע אשמנו (מ"ב שם סק"א). דהיינו, אם לא אמר עדיין פסוק יהיו לרצון דינו כמו באמצע הפרק, ועונה אמן יהא שמיה רבא וכן אמן של דאמין בעלמא. ואם שמע קדושה עונה קדוש וברוך כבוד, ואמן של המלך הקדוש ושומע תפילה, וכן תיבות 'מודים אנחנו לך', ואם כבר אמר יהיו לרצון לפני הוידוי עונה ג"כ ימלוך בקדושה, וכן כל שאר אמינים, ובקדושת מוסף עונה גם פסוק שמע ישראל, ואם אמר גם יהיו לרצון השני, ה"ז יכול לענות הכל, אפילו אם עדיין לא עקר רגליו (סי' קכ"ב ס"א ומ"ב שם).

טו. שכח לומר וידוי בתפילת מנחה של ערב יום הכיפורים, ונזכר אחר אכילתו, יאמר הוידוי סמוך לחשכה (הל"ש פ"ד ס"ה).

טז. שכח לומר וידוי בתפילת יום הכיפורים אינו צריך לחזור על התפילה, ובדיעבד יכול להתוודות גם אם אינו סמוך לתפילה (שם).

יז. מי ששכח ביום הכיפורים איזה דבר בתוך התפילה שצריך לחזור התפילה, אין צריך לחזור גם הוידוי, שאין הוידוי בטל מחמת טעות התפילה (שבח"ל ח"ו סי' ע"ג).

יח. עונות שהתוודה עליהם ביום הכיפורים שעבר ולא שנהג עליהם, אפ"ה יכול לחזור ולהתוודות עליהם, ובגמרא אמרין דהרי זה משובח שנאמר וחסאתי נגדי תמיד, ואפילו עבירות שבין אדם לחבירו כמו גנב וגזל וכדומה, אע"פ שמחל לו והשיב הגזילה, ה"ז מתוודה ביום הכיפורים לעולם, דמ"מ יש בזה גם חטא בין אדם למקום, אבל אם הקניט חברו בדברים או עני המהפך בחררה, י"ל דכה"ג כיון שביקש מחילה מחבירו והתוודה ביום הכיפורים אחר, שוב א"צ להתוודות ביום הכיפורים אחר, ואפשר שאפילו ביו"כ אחד ג"כ א"צ להתוודות, כיון שכבר פייסו (ש"ע שם סי' ד ומ"ב ושעה"צ שם).

ואחר שבדקוהו הרופאים אמרו, שהוא מסוכן מאד ואין הם מוצאים שום תרופה למחלתו והינם מיואשים מחייו. כששמע זאת ה'חידושי הרי"מ', התקרב אל בנו החולה, ולחש לו באזניו, דע לך בני שיש דיעה שיש חיוב על האדם שירצה לחיות בעולם, וזוה בכלל המכוון במאמר הכתוב 'ובחרת בחיים', אם כן אני מקוה שתרצה לחיות, ותתראפ ותוליד בן זכר הגון וטוב.

לשמע הדברים התאמץ רבי אברהם מרדכי וישב על מטתו ואמר: רבונו של עולם, תן לי במתנה עוד שנות חיים, ותזכני להוליד בן זכר ואקרא את שמו יהודה, ובכך אקיים מה שנאמר 'הפעם אודה את השם'. ואכן נתקבלה בקשתו והשי"ת הקים אותו מחליו, ועוד באותה שנה נולד לו בן, הוא האדמו"ר מגור הגאון הקדוש רבי יהודה אריה לייב בעל המחבר ספרי 'שפת אמת'.

ועי"ש עוד שהביא שזו תהיה כוונתו בתפילתו בעשי"ת כשאמר: 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו בספר החיים למענך אלקים חיים', 'וכתוב לחיים טובים וכו' 'בספר חיים' וכו', ובוה אכן נקיים 'מצות עשה' של 'ובחרת בחיים'.

השי"ת יעזור שנוכה כל אחר לכתיבה וחתימה טובה בספרן של צדיקים גמורים ולשנה טובה ומתוקה.

זהו מצעם של בני ישראל באלו הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, באלו הימים נחשב כל אחד מישראל כמשלחת של רבים, כי מה שרבים יכולים לפעול בשאר ימות השנה יכול כל אדם פרטי לפעול בימים אלו. מאידך יכול לבוא ולהתחנן לפנינו גם עבור צרכיו ובקשותיו הפרטיים, ואם כן בודאי שיקבל הקב"ה את בקשותיו ויחונן אותו בכל המצטרך.

בקשת 'זכרנו לחיים'

בימים אלו שבהם מבקש כל אחד על החיים, יכולים באמצעות בקשה זו להינצל ממידת הדין, והוא כשבקשתנו על החיים תהיה למען השי"ת, והיינו שמאחר שחפץ הוא יתברך בחיי בני ישראל לכן ימלאו את רצונו ואכן יכתבנו לחיים טובים. ועל תפילה כעין זו אין פתחון פה להשיב לשום מקטרג, כי מי הוא זה שישלול את רצון השי"ת? הלא הוא בגדר מורד!

ויש דיעה שדבר זה הוא מצוה מן התורה, כנאמר בפרשתן (ל, יט): 'ובחרת בחיים'. ואעתיק סיפור נפלא מספר 'עבד המלך' להגה"צ רבי שמואל הומינר זצ"ל, שם מביא שהרב הצדיק רבי אברהם מרדכי, בנו של הרה"ק בעל ה'חידושי הרי"מ' חלה בצעירותו במחלה קשה,

משלחת מכובדת, והיה זה כבוד למלך לקבלם, אבל אתה איש יחיד ועני, ואין זה כבוד שהמלך יתייחס אליך.

שמע האיש והסיק שאם המלך הסכים לתת חנינה לעיירה שלימה ודאי יסכים לחנון לאיש יחיד, ואם היותו יחיד הוא סיבה המעכבת אותו מלהיכנס למלך מושבו של המלך ימתין זה כמה ימים עד שיהיה סיבה למלך לצאת מטרקלינו, ואז יהיה ביכולתו להתחנן לפניו, ואכן כעבור יום או יומיים פגש את המלך מחוץ לטרקלינו, ותינה לפניו את צערו שאין ביכולתו לפרוע את המס, ואכן זהו שחננו המלך ופטרו מן המס.

הפטיר המגיד את משלו ואמר, כל אחת משתי החנינות הללו היו בהן סיבה לטב ולמוטב, הראשונה היתה בה סיבה לריצוי מפני המשלחת הכבודה שבאתה ממרחקים, מאידך היתה בה סיכון, כיון שבקשו חנינה גדולה לכל בני העיירה, ובכל זאת הכריע המלך לטוב בסיבת המשלחת הכבודה. מאידך אצל העני היה סיבה לריצוי בסיבת היותו יחיד, ומאידך ביאתו כאיש יחיד היתה סיבה שלא להתייחס אליו, וגם כאן בחר המלך להטיב בסיבת היתרון שהיא בקשה זעומה. ומכאן עלינו ללמוד שאם יצטרך איש יחיד לחנינה וישלח משלחת מכובדת לפני המלך שבודאי יקבל את בקשתו וימלא את משאלתו.

טיב ההתחזקות

עשרת ימי תשובה

סגולת הימים

שמעתי בשם המגיד מדובנא משל נאה על מהותם של ימים אלו, למלך שנודע לו על אחת העיירות שהיא תחת ממשלתו שאנשיה סרחו לפניו, וגור עליהם עונש כבד, ושלחו משלחת לפניו כדי לפייסו, ונתרצה להם ופטרו מהעונש.

ויינע הדבר בכל ערי המלכות שאנשי העיירה באו לרצות את פני המלך ונתרצה להם המלך, ובאחת הערים היה שם אדם אחד שהיה לו חוב פרטי של מיסים וארנוניות שלא היה ביכולתו לשלמו, וכששמע שהמלך הוא מלך הגון, וסולח למי שמבקש חנינה, החליט גם הוא לנסות את מזלו, ונסע לעיר הבירה ויבוא עד מקום שארמון המלך עומד שם, וכשרצה להיכנס לפניו ולפנים עצרוהו שומרי השער ושאלו למבוקשתו, והשיב להם שברצונו לבקש חנינה בפני המלך על חובו מסך המיסים שהוא חייב לו, ולא הניחוהו השוערים להיכנס, ותמהו האיש בפניהם למה יהיה הוא שונה מבני אותה עיירה שהתחייבו למלכות, ויענו שהללו שלחו

סיפורי השגחה פרטית
שנשחרו מערכת ע"י הקוראים

איך אדם נוגע
במוכר לחברו

היינו בעיר רחוקה מהבית בבין הזמנים. ואחד מן בני הבית רצה קפה קר מהבוקר, אבל מכיוון שהוא רגיש לחלב פרה ולחלב סויה, ולכן היה יכול לשתות רק חלב שקדים או שיבולת שועל.

ראינו מרחוק 'פור טראק', משאית למכר אוכל, שתיה קלה ועוד דברים. הלכנו לקנות מים אבל הופתענו שיש להם גם קפה והכשר. האיש לפנינו הזמין שתי כוסות קפה על בסיס חלב שיבולת שועל. המוכר התנצל ואמר שיש לו רק עבור כוס אחת, אז הוא הזמין קפה על בסיס חלב רגיל.

שמחנו מאוד שהקב"ה זימן לו את הכוס האחרונה שהוא כל כך רצה ולא חלם למצוא בעיר ספר!!

משתיק קול

בדרכי הביתה, קרוב לחצות ליל בעיקולים החשוכים ביותר, קיבלתי שיחת טלפון: "המוצץ האחרון של התינוקת נשארה בטעות במעון והיא לא נרדמת בלי מוצץ!!! חייבים למצוא חנות פתוחה לקנות מוצץ כי אם לא אין לנו לילה!!!"

מה עלי לעשות במצב כזה? אין חנויות שמוכרות מוצצים פתוחים באזור שלנו בשעה כזו.

כמעט ייאוש ואז נזכרתי בשיחה של זוג חברים שהתארחו אצלנו בשבת האחרונה והם סיפרו שהתינוק שלהם בשום אופן לא לוקח מוצץ לפה וסיפרו שקנו את כל סוגי המוצצים ולא הצליחו.

למרות השעה המאוחרת, התקשרתי לשאול אם יש מוצץ להשאלה? הם היו בדיוק בדרך הביתה באוטובוס. הם עתידיים להחליף מאוטובוס בין עירוני לקו עירוני. אספתי אותם מהכניסה לעיר, הקפצתי אותם הביתה, ובשעה טובה הבאתי את המוצץ המיוחל והתינוקת נרדמה באותה שניה.

מרת מלחמה: מרת

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמאולס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

ובענין המשל של הבעש"ט הנ"ל, שאין אפשרות גם לגדול שבכולם להגיע למעלה אל סוד 'קן ציפור' כי אם בעזרת 'אוהביו' שמלמטה. וכמו כן עבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים הלא היתה נשגבה עד מאוד ונוראה הוד.

ובענין המעשה המסופר על הרה"ק הרבי ר' הערש מרימנוב זצוק"ל שהיה ידוע כאיש חזק מאוד ולא הרבה בבכי, אך בעת אמירת העבודה ביום הכיפורים היה מרבה ובוכה בדמעות שליש, ואמר שכל אלו הבכיות אינם מגיעים לרוב הבכיות הנוראות שהיה הכהן גדול בוכה ומתחנן לפני ולפנים בבית המקדש. והוסיף שאם היו ישראל מכירים בגודל שגב זה הזמן של אמירת סדר העבודה ביום הכיפורים, ומריבים בבכיות ודמעות ושופכים לב נכחך כמים, היו יכולים בעת הזו להביא הגאולה השלמה לישראל.

ובזה נחא לשון 'קהל רוגשים בבית קדשי הרוגשים', אף כי לא נכנסו המה פנימה לפני ולפנים, מכל מקום היו 'רוגשים' ומחוברים בלב ונפש בבית קדשי הקדשים. ואף הכהן גדול עצמו שלוחא דידן ושלוחא דרחמנא, בעצם מהות ליבו ונפשו קשור בנשמתו נשמת הכלל עם קהל קדושים המייחלים ומתפללים בכל לב להצלחת עבודתו, ובכך נמצא כמי שהיו הם עצמם בבית קדוש הקדשים, כאשר בלעדיהם לא היה הכהן יכול לגשת אל הקודש.

ולזכר זאת היה הכהן גדול עושה יום טוב 'לאוהביו' דייקא, להוסיף בכך אהבה אחווה וריעות בישראל, לכל ימות השנה כולה.

הרה"ג רבי אהרן שנקר זצ"ל, חתנו של מרן הגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל גאב"ד דרפעי"ה, היה מפורסם מלבד גדלותו בתורה, גם כאיש צדיק ועובד השם יתברך במסירות נפש.

דרכו בקודש ביומא רבא דערב יום הכיפורים, להתבודד בבית המוסר שבעיר העתיקה, שם היה מצטנף בפניו ספון על ספרי המוסר ועוסק במעלות וחובות תשובת יום הכיפורים.

באחת השנים נמשכה אצלו עבודת התשובה וההתבודדות למעלה מחמש שעות רצופות! וכשסיים עבודתו הגדולה יצא בשמחה לביתו לקיים מצות היום באכילה ושתיה דאורייתא. - בדרכו חשב לעצמו, הלא מנהג ישראל היום לקבל ברכת הצדיקים לקראת יום הדין, כמו שכתב בסה"ק קיצור שולחן ערוך (סימן קלא, טו) שיש הולכים בערב יום הכיפורים אצל תלמידי חכמים וצדיקים שיברכו אותם, ומבקשים מהם שיתפללו גם בעדם ביום הקדוש והנורא וכו' עכ"ל. לפיכך פנה בדרכו לביתו של הרבי מלעלוב, ה"ה הרה"ק רבי דוד'ל צבי שלמה בידערמאן זצוק"ל, כדי להתברך לקראת היום הקדוש.

והנה בהיכנסו אל היכל הקודש בדחילו ורחימו ראה לגד עניו את הצדיק הקדוש והטהור יושב בקדושתו בסעודת היום, תארו כפני מלאך אלקים! אבל האורחים המסובים עמו היו כמה בטלנים ארחי פרחי היושבים תדיר במלאכת פשיטת יד בשוק... והצדיק יושב בחברתם יחידיו, מגיש לפניו מאכלים טובים ומשוחח עמם הרבה. - וכך היה נראה בעיניו כמי שמבלה הזמן הנעלה הזה חלילה בחברתם.

[מפורסמת היתה דרך עבודתו בקודש, לקרב הריקים והנדכאים שבירושלים, והיה מחפש אחריהם בכל קרנות השוק, ומחזיקם תחת חסותו, ומי יבוא בסוד קדושים].

רבי אהרן שהיה כולו כאש להבה אחר אותה התבודדות נעלה של ערב יום כיפור, ולנוכח פני הצדיק הקדוש היושב כך בניגודות ומפספס עם אותם ריקים, סערה רוחו מאוד, עד שבקעה הזעקה מפיו: רבי! עד היכן היא המידה להתקרב עם אלו? הלא ערב יום כיפור היום!

הרבי הקדוש הפנה את מבטו הטהור אליו, ופתח את פי קדשו בחכמה ובחן: אמשול לך משל למה הדבר דומה, היה היה אב רחום, ולו בן יחיד אהוב ונחמד, יום אחד סבל הילד מאוד מכאב שיניים, שבידיו הם כאבים חזקים המכאיבים לילד מאוד. הילד בכה ובכה מאין הפוגות, ובכל שניסה האב להרגיעו ולהשתיקו לא עלתה בידו! [אקמול' ושאר משככי כאבים לא היו עדיין באותם ימים...] - אך האב לא מסוגל לראות בסבל בנו ובבכיותיו, ולפיכך המציא העצה לצאת עם הילד חוצה, ולשחק עמו יחדיו במשחקיו שלו, לפי רמתו ולפי עניינו, ובכך יירגע מבכיו. יצאו אפוא אל הרחוב ומצאו 'חתול' קטן [אקעאלע...], והחלו במרדף קצר אחריה... ועוד כיוצא בשעשועונים שכאלה, עד שנשכח הכאב מליבו של הבן, הוא הפסיק את בכיו והסיח דעתו מצעריו הקשה, וגם אביו נהנה לראותו רגוע ושמח.

יהודים אלו - הסביר רבי דוד'ל את טיב הנמשל - הלא הם בניו רחומיו של השם יתברך, כל אחד כבן יחיד לפניו, בתוככי ליבם סובלים הם צער יגון ואנחה מחמת ייסוריהם הקשים בעולמם. אנחתם ובכיותם כואבת ומכאבת מאוד למעלה לשכינה הקדושה, ויש לעשות כל טעדיק תמיד כדי לשמחם ולעורר את רוחם, ואף בהאי יומא עילאה. שבוה מרוממים שכינתא | המשך בעמוד הבא <

התמיהה מפורסמת, מהו 'קהל קדושים בבית קדשי הקדשים', הלא רק הכהן גדול לבדו נכנס יחיד לפני ולפנים, כד"א (ויקרא טז, ח) 'וְכָל אֶחָד לֹא יִהְיֶה בָּאֵלָה מוֹעֵד בָּבֹא לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֹאתוֹ'. וכל הקהל כולו אינו רוגש בתוך בית קדשי הקדשים, וכמ"ש בסדר העבודה ביום הכיפורים: 'וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בְּעֶזְרָה'. ומהו שאמר כאן שהיו קהל קדושים 'רוגשים בבית קדשי הקדשים', וצריך עיון.

ויבאר בהקדם משנתנו בסדר יומא (פ"ו שלהי מ"ד): 'וְיוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו בְּשָׁעָה שְׁנִיפָא בְּשָׁלוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ', וכ"ה בשלהי סדר העבודה של יום הכיפורים. - ויש לדקדק כאן בלשון 'לאוהביו', מדוע דווקא לאוהביו היה עושה אותו יום טוב.

ברם יתורץ על פי טיב מעשה נאה ממרן רבינו אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש זי"ע, הובא בספר 'אור החכמה' פרשת בהעלותך (ר"ה או יאמר כ"ל).

זלה"ק: "שמעתי מהרב הבעל שם טוב נשמתו בגוני מרומים, שארע לו באיזה זמן שהיה עומד ומתפלל עם חבריו ותלמידיו שלו באהבה גדולה ורבה. והנה יום אחד תלמידיו לא יכלו להאריך, וכשסיימו התפילה והיו ממתנינים עליו בתפילה י"ח, לא היה באפשרותם להמתין עליו, וכל אחד פנה לדרכו, ואחר שעשו כל אחד הצטרפות שלו חזרו והתקבצו אליו. [וראו שכבר סיים מהרה את תפילתו וממתין עליהם].

"אמר להם הבעל שם טוב, שגרמתם פירוד גדול בכך שאתם עוזבתם אותו, [והורחתם לסיים את תפילתו מהרה]."

"ונתן להם משל, ידוע בטבעיות העופות, שבכל חורף פורחים למדינות החמים, כי טבע של עופות שיהיו דרים במקום חם, על כן פורחים לפי טבעם למדינות החמים. וכשכא עת של העופות במדינות החמים, לפעמים היו רואים בני אדם שבאותה מדינה שיושב עוף אחד על אילן גדול, ועוף זה היה מפואר מאוד בכל מיני גוונים. [ומשמיע קולות נפלאים]. אז היו בני אדם שהיו רואים זאת מודיעים למלך המדינה שיש עוף בכמה גוונים יושב על אילן גדול."

"וכששמע המלך היה חושק לחטוף לעוף הזה כשהוא חי, ונתן עצה שיתקבצו כמה אנשים ויתקברו אצל האילן, ויעמדו זה על זה גבוה מעל גבוה, עד שהאיש העליון [שידור ציור ממוחזר] יוכל לפשוט ידו, ולקחת את העוף מן האילן וי ולהביאו אל המלך."

"וכן עשו כאשר ציווה המלך, ועמדו זה על זה עד הצייד העליון הקרוב אל העוף. אך כשהיו עומדים זה על זה, אזי אותם האנשים שעמדו למטה היו מתנועעים וזזים הנה והנה, ולא היו מקשרים את עצמם עם האנשים שעומדים למעלה מהם, ועל ידי התנועות והתזוזות של האנשים שלמטה כולם נפלו, ועל ידי זה העוף שעמד על האילן פרח, והיתה כל עבודת כל האנשים לשמה ותוהו. ובאמת כוונת המלך היתה: שיהיו כולם בהתקשרות אחד, רק המה ביקשו חשבונות רבים, והיו מתנועעים ומתהלכים אנה ואנה, על כן כולם נופלים, ועל ידי זה פרח העוף מן האילן - עד כאן הוא המשל."

"ומזה הנמשל אנו לומדים התיקון של 'ואהבת לרעך כמוך' (ויקרא יט, יח), שאם היה אהבה לאנשים שעמדו למטה היה טוב, אך על ידי תנועתם אנה ואנה אזי כל העומדים למעלה מהם נפלו, ואם היה בהם אהבה היו מתקשרים ולא היו נופלים. רק שלא היה ביניהם אהבה איש לרעהו, והיו פרודים זה מזה, ולכן כן אחד התנועע עצמו לצד אחד, ועל ידי זה נפלו כל העומדים למעלה מהם גם כן."

"וכן אמר הבעל שם טוב להם, בעת שאתם הייתם עמי בתפילה מחוברים היה טוב. [שכאשר אני עומד בשמונה עשרה נגלו לפני כל העלמות, והיכל המשיח הנקרא בזוהר הקדוש (ח"ב:י) 'קן ציפור' הירדע ליודעי חן, וכל תשוקתי וחפצי הוא רק לעלות לשם ל'קן ציפור'. אולם הוא בגובה מאוד ואין ביכולתי להגיע לשם, אמנם כאשר אתם עומדים אצלי בעת תפילתי [באחדות הלבבות], אז אני אתכם אחד על גבי חבירו וחבירו על חבירו, ואני אעמיד אותי בגובה על גביכם עד שאגיע לשם, ואני עושה מה שאני צריך לעשות. נמצא הכל נעשה על דרכם, מזה שאתם עומדים אצלי בבית מדרשי בעת תפילתי בשמונה עשרה, הנה שאין אתם יודעים כלום מדבר הזה. - מספר 'התגלות ר' צבי']. אולם היום שעובתם אותי שכל אחד הלך להצטרפות שלו, נראה שאתם גם כן אינם אוהבים זה את זה, ועל ידי זה נפרדו כל אחד לבחינתו, ועל ידי זה נפל הכל, ומה שרציתי להשיג פרח ממני" עכ"ל"ק (מספר 'בעל שם טוב השלם' עמוד א' תקנו והערה שם).

ואשר לפי זה יתורץ יפה לישנא דמתניתין: 'ויום טוב היה עושה לאוהביו' בציאתם בשלום מן הקודש, לאוהביו דייקא. כמ"ש בספר 'ק תולדות אדם זצוק"ל' [למוצאי יום הכיפורים]: "בשעה שיצא בשלום מן הקודש, היה יודע כי לא בכוחו עשה ופעל כל זאת, כי אם גם כן בכוח 'אוהביו' שהיו עוזרים לו בתפילתם וייחודם. - כי כשיש לאדם אוהבים, יכולים לפעול לו טובה הרבה. על כן כשיצא בשלום מן הקודש, היה עושה סעודה 'לאוהביו' דוקא, כי הם היו מעוזרים אותו בקדושתם וייחודם, שיוכל לפעול כל זאת" עכ"ל"ט.

מעפרא, ומקרבם אותה לגבי בעלה ולכנסת ישראל קודש, שזה עיקר תכלית עבודת הימים הנוראים.

ראה רבי אהרן ונחה דעתו, ותיכף נישג לקבלת הברכה לקראת יום הקדוש, בראותו שאין לו שני ושיח בעבודתם של הצדיקים, ומי יבוא בסוד קדושים.

מסופר על גאון ישראל וקדושו מרן רבי יהושע לייב דיסקין זצוק"ל, רבה הגדול של ירושלים, אשר על שם גאונותו וקדושתו הנשגבים נקרא 'השרף מברסיק', שביקש פעם בערב יום הכיפורים לבקר בביתו לא אשה זקנה מתושבי העיר העתיקה שבירושלים, כדי לקבל את ברכתה לקראת יום הדין. שאלו תלמידיו מה מיוחד כל כך באשה זו, עד שמרן מבקש וטורח בעצמו לזכות בברכתה. השיב להם הרב בסיפור.

היה זה כאשר מרן המהרי"ל דיסקין הגיע עם משמשו לבקר אצל האשה הזאת, שהיתה חולנית עד מאוד, ונכנס לקיים בה מצות 'ביקור חולים'. כשנכנס הרב לביתה הודיעו מאוד, בראותו את המצב הנורא ששרר בבית ובחדר החולה, מכל עבר נדפו ריחות לא-טובים, עד שברור היה שאסור לברך שם שום ברכה... תיכף החל הרב לברר, מדוע נראה כך ביתה של החולה הקשה, ונודע שרק פעם בשבועיים מגיעה לכאן העוזרת המנקה כדי לנקות את הבית ואת החדר, כפי שהיתה רגילה תמיד כשבעלת הבית היתה בבריאותה, ובזה הסיפיקה עוזרתה בבית. אך כעת שנפלה למשכב ואין לה שום עזרה הרב בתוך כמה שעות מתלכלך הכל שוב, גם מחמת החולה עצמה שאינה יכולה לתפקד כלום בעצמה, וכך מתדרדר מצב הניקיון עד בואה של המנקה לאחר שבועיים.

על אתר הסדיר מרן המהרי"ל את הענין לאשורו, וביקש לוודא שכל צרכי החולה ייעשו על הצד היותר טוב, ולאחר ששהה בבית זמן מה והתכוון לצאת לדרכו, פנתה אליו הקשישה החולנית וביקשה ממנו לברך אותה שתוכה לחיות עוד שנים רבות וארוכות.

בוזית עינה הבחינה בממשש המחזיק שהתפלל על בקשתה זו, ומפניו נראה שהוא תמה מהתפלא, וכי איזה חיים הם אלה במצב נורא שכזה?

פנתה האשה ואמרה: אל תתפלא על בקשתי, הנה מדי שבועיים כשהאשה באה לנקות, הרי יש לי שעה או שעתיים שאני יכולה לומר ברכות לפני האלוקים, שהרי כעבור הזמן ההוא שוב מתלכלך הכל ואינני יכולה עוד לברך... אבל בגין פרק זמן קצר זה שבו ש באפשרותי לברך את בוראי, כראי לי כל היסטוריה הקשים, על מנת לזכות לאותה שעה קלה בה יכולה אני להזכיר שם שמים בפי ולהודות להם ויתברך.

מאשה זו, הפטיר רבי יהושע לייב, חפץ אני להתברך לקראת היום הקדוש. כדי שנידע להעריך ולהוקיר כל ברכה וכל מעשה טוב, וכל הזכרת שם שמים שאנו זוכים להוציא במו פינו, ולהתקרב אל אבינו שבשמים.

הרה"ק רבי יענקל'ה מפשעוורסק זצוק"ל, היה נוהג לספר לבלי יום הכיפורים מעשייה נאה.

וכה דבר אותו המעשה: באחת העיירות התגורר איש יהודי אשר חותנו הבטיח לו נדן עשר שנים להחזיקו ולהחיותו, אך כעבור עשר ימים בלבד נישג ואמר לחתנו: דו ביזט דאך א' למדן! [אתה הרי למדן], ועתה על פי דינא דגמרא תם ונשלם הקעסט שלך,

באיזה דרך תבחר להתחיל את השנה החדשה?

מתחילים בראשית מיט אפרישקייט -

שכן סוגיא ערוכה היא לפנינו בפרק קמא דראש השנה (ב) 'יום אחד בשנה חשוב שנה', ומאחר שהחזקתי אותך על שולחני עשרת ימים, חשבתי לך ממילא כמאן יותיב עשר שנים...

ענה לו האיידעם המכוכב, בפלפול תחת פלפול, הנה אם בסברא קאטינא לא מצאתי כאן סברא שרעה... אבל אם לדין יש לי לרון גם אני על פי סוגיא ערוכה שלפנינו בפרק **הבא על יבמתו** (יבמות סד), דתנן התם: "נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה כו", ובגמרא: תנו רבנן, נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה, יוציא ויתן כתובה, שמא לא זכה להיבנות ממנה. אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר (בראשית טו), 'מקץ עשר שנים לשבת אברהם בארץ כנען' ע"כ הצעת הסוגיא.

והשתא דאתינן להכי, סיבב החתן הלמדן באצבע אגודל, לפי דברי מעלת כבוד חותני היקר בהלכתא דיום אחד בשנה חשוב שנה, נמצאתי גם אני מחזיק את בתך זה עשר שנים, ועדיין לא ילדה, וממילא קח נא לך את בתך...

אחד מגדולי הסדירים ששמע את המעשה מפיו הקדוש של הרבי, הסביר לאחר מכן את עומק כוונתו.

דעו לכם שבוודאי לא בא הרבי בדברי צחות בעלמא, ובפרט לא בלילה קדוש ונורא זה, ליל יום הכיפורים, [שכן היה דרכו להצניע בדברי דרכי צחות ומלאת בדבדוקא, כידוע דרכם של כמה צדיקי עולם, שהטמנו דין עילאן בדברי צחות] - אלא מסתיר ומצניע כאן לקח מוסר עמוק, כדרך שנאמר בספר **תהילים** (נח, א - ב) 'משכיל לאֶסֶף הָאֵלֹהִים עֲמֵי תוֹרָתִי הֵטוּ וְאָנֹכֶם לְאִמְרֵי פִי. אֶפְתָּחָה בְּמִשְׁלַי פִי, אֲבִיעֶה חֲדוֹת מִנִּי קֶדֶם'.

הנה **עשרת הימים** הלא הם רומזים אל '**עשרת ימי תשובה**' דנן, אשר כוחם מסוגל עד מאוד לתשובה, כמבואר בפ"ק **ראש השנה** (נח), שאף תשובת היחיד בעשרת ימים הללו בכוחה לקרוע גזר דין. ונודע מה שכתבו בעלי המוסר שכל יום מעשרת הימים הללו שקול ומכוון כנגד כל השנה כולה, וכשיהא אחד מעשרת ימים ביום ראשון בשבוע ישוב ויכפר בו על כל מה שחטא בימי ראשון של כל השנה כולה, וכן ביום שני וביום שלישי.

כמו שכתב בספה"ק **פרי עץ חיים** (שער תפילות ר"ה שלהי פ"ו) וזלה"ק: "שמעתי ממורי [רבינו האר"י ז"ל, כי בוודאי מי שיחזור בתשובה גמורה ויתענה בעשרת ימי תשובה, ימחלו לו כל עונותיו. דהיינו אם חל אחד מעשרת ימי תשובה ביום ראשון, יתכפרו עונותיו או מה שחטא בכל יום ראשון כל ימיו, וכן ביום שני יתכפרו עונותיו שחטא מימיו יום שני מהמשבוע, ויום ודאי בלי ספק" עכ"ל.

נמצינו למדן ערצם כוחם המופלא של '**עשרת ימי תשובה**', אשר יום לשנה ייחשב. - וזאת רצה רבינו ללמדנו בסיפור אותו המעשה, שכל יום מעשרת ימים אלו שקול כמו שנה שלמה. ולפיכך יש לנצל כוח ימים הללו עד מאוד, ולהכניס בכל יום עבודת שמים כערך של שנה שלמה. וכענין המשל שבסיפור זה בטענת החותן

שנתן בכל יום 'קעסט' השקול כנגד שנה שלמה.

אך מאידך גם המקטרג לעומתו טוען שישאל חשאים ח"ו בכל ימות השנה, ובתוך עשרת ימים בלבד שעושים תשובה כבר מתכפר להם הכל. - ויש לחזור ולגרשם ח"ו לאחר עשרת ימים אלו, בדרך שרצה אותו חתן שבמשל לגרש את אשתו אחר עשרת הימים.

ועל כך עונה לו השי"ת שהרי גם בהיפך במידת העונש מצינו כן גבי חטא המרגלים, שהיה חטא המרגלים ארבעים יום, ועונשו על כך בארבעים שנה, כד"א (במדבר יד, לד) 'במספר הימים אשר תרחם את הארץ ארבעים יום, יום לשנה יום לשנה, תשא את עונותיכם'. וכן הוא אומר בנבואת יחזקאל הנביא (ד, ו) 'וְנָשָׂאתָ אֶת עוֹן בֵּית יְהוּדָה אַרְבָּעִים יוֹם, יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה תַּתִּיתִי לָךְ' ע"כ.

ואם כן זה לעומת זה, כמו שבעונש נותנים לפעמים עונש של שנה שלמה כנגד יום אחד, כל שכן וקל וחומר בתיקון החטא ובתשובה, שמידה טובה גדולה ממידת מפורענות, דמהני יום אחד כנגד שנה שלמה.

וכל זאת מכוון בעומק כוונת הצדיק בסיפור אותו מעשה, וצריכים אנו להעמיק היטב בדברי חכמים וחיזותם, כדי להבין אל מה ירמזון דבריהם הקדושים, הן לתתא לעורר לב ישראל קדושים לתשובה ולקדושת הימים הנעלים, והן למעלה להשתוק פי המקטרג וללמד סגוריא בדרישת שלומם וטובתם של בני ישראל.

לפני כמה שנים ביום שלמחרת יום הכיפורים [הנקרא 'גאטס נאמען', ראה בספה"ק '**אמרי פנחס**' (ש"ד שבת ומועדים אות קסה) ע"ש], עלו ובאו לביתי קבוצה גדולה של אברכים טובים ויקרים, מבני קהילתנו הקדושה, והציעו את שאלתם ובקשתם בהיות שזכו בחסדי השם יתברך לסיים כתיבת ספר תורה שלם, וברצונם לערוך את שמחת '**הכנסת ספר תורה**' ברוב פאר והדר בימים הקרובים לבית מדרשנו שבשכונתם, וברצונם להזמין אותי ואת ביתי לשמחה גדולה זו, ולהתאים להם זמן ועת הנכון ומותאם לכך.

שמחתי מאוד על זכות העצומה שבמצוה רבתה זו, ובפרט ביום הנעלה שלמחרת יום הכיפורים, שכידוע הוא אחד מימי השכמה שבשנה, וכן כתבו הפוסקים להודורו בו בבניית הסוכה, כדי להתחיל בעסק המצוה תיכף ומיד לאחר יום הכיפורים.

והיינו טעמא, מחמת שהשטן מקטרג ממחרת יום הכיפורים, שרק מחמת מורא יום הדין חזרו ישראל בתשובה, אבל אינם מקיימים את תשובתם למעשה, ולכן כשאנו מרבים במצוות ומודרים ביום שלמחרתו מעוררים רחמים על ישראל לבטל כל הקטרגים.

ובפרט במצוה גדולה כזו של 'הכנסת ספר תורה', שהרי בברכת התורה אחת שמברך איש ישראל בתחילת היום פוטר את כל היום כולו, ואילו בברכה שעל ספר התורה מברכים על כל שלשה פסוקים ברכה ראשונה וברכה אחרונה, וזה מלמדנו גודל חשיבות הלימוד שבספר תורה.

וכן יש בסוגלת 'הכנסת ספר תורה' להביא שפע אחדות בישראל וקירוב לבבות, בכוחה של שמחה וריקודין כנודע, ולהביא אותנו לשנה טובה ומתוקה.

תשפ"ו - בגימטריא:

'אם רע בעיניך אשוכה' (במדבר כב, לד)

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדגה"צ **רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

0733-22-76-09 מתקשרים ☎ מזמינים ☞ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

יור"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173